

Qüestió de sort

Una notícia inesperada sorprèn el Joan. En ella s'hi publica un foto en la qual surt el seu professor d'història de l'institut i al costat, unes lletres en majúscula amb un petit article.

'Institut denuncia la desaparició d'un dels seus professors'

-Feia temps que no venia, i ja començava a ser sospitos i vam decidir denunciar la seva desaparició, ja que a casa seva no en sabien res-Director de l'institut.

En Joan feia temps que no anava a l'institut perquè l'havien d'operar de la cama. No podia trucar a ningú ja que la seva família era de classe baixa i no tenien telèfon, i tampoc anar a casa de ningú ja que havia de descansar per fer-se l'operació.

En aquell moment, no va saber què fer, però sí sabia que faria alguna cosa per trobar-lo.

1 any després...

-Mare, vaig a donar un tomb.

-D'acord fill, adéu.

En Joan, un any després de la seva operació ja estava recuperat per continuar fent la seva vida. Era estiu, i durant aquest temps havia estat atent als diaris per veure si ja l'havien trobat o alguna altra cosa. El professor li feia classes fora de l'institut degut a l'interès que tenia per la història.

Durant les últimes classes que havia tingut amb ell, havien treballat sobre els Illuminati, una secta secreta fundada l'any 1776 per *Adam Weishaupt* a Baviera. A ell, li fascinaven molt aquests temes d'intriga i secrets ocults que havien succeït durant el pas dels anys, i a més, com que mostrava tant interès en ell, el professor, alguna vegada, es va haver de documentar abans d'anar a les classes, degut a que se li acabava la informació que ell tenia.

Mentre anava pel carrer, en Joan es va aturar per entrar a la biblioteca del seu poble, ja que l'interès pels temes els quals estudiava amb el professor li encantaven.

Només entrar, la bibliotecària el va cridar. Aquesta li va donar un llibre. Era del professor.

-Em va dir que volia que te'l dones a tu, que trobaries una resposta si li passes alguna cosa a ell.

-Mm...D'acord.

Quan va arribar a casa, se'l va estar mirant durant una bona estona. No tenia res d'especial, només era un simple llibre amb fulls blancs per dins, res més.

Mentre mirava, va veure de reüll un petit escrit a l'última pàgina. Hi havia escrita una direcció.

Carrers dels Il.luminats 71.

Primer, no havia passat mai per un carrer amb aquell nom. Després, li va preguntar a la seva mare per si ella ho sabia i...

-Mare, tu saps si existeix un carrer que es diu 'Carrer dels Il.luminats'?

- Sí, em sona d'haver-lo vist, però... i ara a què ve això?

- Res, coses meves però, on és aquest carrer?

- Està al costat de l'església, és un carrer molt petit, no hi trobaràs res d'interessant.

-Gràcies mare, me n'he d'anar, adéu.

-A-adéu.

Quan va arribar al carrer, no havia cap porta ni res, s'estava fent de nit i en Joan estava cansat. Al cap d'un moment, es va encendre l'única farola que hi havia, i com que il·luminava tant, va baixar el cap. De sobte va veure una claveguera amb un número al mig. 71.

Va sortir corrents fins arribar a casa, va obrir el llibre per assegurar-se de quin era el número que hi havia escrit i...

Carrer dels Il.luminats 71.

Estava molt cansat, i quan va caure al llit no va tardar ni un segon en dormir-se. Al dia següent es va despertar marejat però no li va durar molt.

En Joan es preguntava com el professor sabia tan sobre aquella secta, li havia explicat tot el món de les sectes, però es seguia preguntant per què aquella, en Joan, no hi havia sentit parlar mai i li hagués agradat saber-ne més coses.

Ningú sabia res del que en Joan havia estat fent durant tot aquest temps. Aquella nit, en Joan aniria al mateix lloc on va veure l'entrada cap un camí sense resposta. Es va preparar una motxilla amb llanternes, aigua, galetes i tiretes per si es feia mal.

-Mare, me'n vaig a veure les estrelles.

-Ara, amb el fred que fa? Doncs tapa't bé i torna aviat per sopar.

-D'acord, adéu mare.

En Joan li va fer una abraçada a la seva mare perquè tenia por de què si passava alguna cosa no la tornés a veure mai més.

Quan va arribar a la claveguera, va aixecar la tapa i va baixar les escales que hi havia.

No estava segur del que feia, però era ara o mai. Va encendre una llanterna i va anar fent voltes pels laberints. Estava cansat i ja perdia l'esperança.

Quan ja anava a pujar les escales per anar-se'n, va sentir un soroll que venia del fons. Tenia por, però s'anava acostant i cada vegada aquell soroll era més fort. Quan estava davant d'una paret, va recolzar el cap per sentir el que passava quan de sobte, es va obrir una porta i va caure de cara.

Va tenir sort de no fer soroll, perquè sinó hagués sortit corrents i ves a saber el que hauria passat.

Era un túnel molt humit i hauria de vigilar per no trepitjar els tolls d'aigua que hi havia. Va arribar a una cambra molt ampla, en ella hi havia un grup de persones amb una capa negra i una màscara posada. Va voler avançar una mica més per comprovar si veia alguna cosa més i va relliscar.

Totes les persones es van girar, una avançà i es va treure la màscara. Era el professor!

-Joan, sabia que amb una sola pista sabries trobar aquest temple.

-Però, tu, tu...

El van agafar per darrere i el van adormir.

-Aaaaaaaa!!!!

-Fill tranquil·litzat, ja estic aquí, només ha estat un malson, res més.

-No! És impossible, però si era real, tot, el professor, els Iluminati, tot...

-Mira Joan, m'he aixecat i estaves aquí, no es res més que un malson. Vinga que ha d'arribar el professor i encara vas amb pijama.

-Doncs no ho entenc, era tan real.

Al cap de pocs minuts va arribar el professor. La seva mare va marxar a treballar i es van quedar sols a casa.

El professor, en un moment es va girar i li va dir a en Joan:

-Vas tenir sort de sortir viu.

Joan Carrión Anaya

2n Premi 2n d'ESO

